

[Grethe Kindberg Jørgensen]

det er her, vi kommer ind på spørgsmålet om guleroden. Jeg tror ikke, at tusinder af mennesker fortsat ønsker efteruddannelse, ofrer deres fritid på det og derved bruger tid og kræfter på at dygtiggøre sig for at vise solidaritet med dem, der ikke ønsker at yde noget. Det må vel fortsat være rimeligt, at vil man yde, kan man også nyde.

Jeg sagde lige før, at vi må have gang i hjulene i erhvervslivet. Det må ikke blot blive målet for de store virksomheder, tværtimod: de små og mellemstore virksomheder må også hjælpes på vej for at mindske arbejdsløsheden og fremme lavindkomstfordelingen og derved skabe bedre levevilkår generelt i hele samfundet, hvilket igen vil have en afsmittende virkning på arbejdsløsheden.

Hvordan hjælper vi så her? Det kan efter vores opfattelse bl. a. gøres ved at skabe muligheder for en meget vidtrækkende udfoldelse af ideer og fantasier, og her må jeg slå fast, at folketinget og regeringen har den største indflydelse på samfundsstrukturen, enten det så sker gennem økonomisk planlægning, den kulturelle udvikling eller lovgivning på alle samfundsmæssige områder.

Jeg tror, vi må se i øjnene, at det er tiden til at lægge meget vægt på udviklingen af et egentligt idégrundlag også for den lille nye virksomheds eksistens. Hovedtanken i et sådant idéprojekt må være at udvikle ideer til nye produkter for den producerende virksomhed, så den kan skabe blivende arbejdspladser, og i realiteten er der ingen grænser for, inden for hvilke brancher der kan ske udvikling. Et sådant idéprojekt skal ses i sammenhæng med, hvad jeg sagde før, nemlig den afsmittende virkning, det har på hele samfundet, når erhvervslivet kører godt.

Kommissionen peger også på, at de offentligt ansatte kan bruges som middel i lavindkomststrategien. Jeg er enig i, at det ikke er den vej, vi bør gå i øjeblikket. Der har i den sidste tid rundt omkring i landet været megen kritik i forbindelse med ansættelse af langtidsledige i det offentlige. Det er bl. a. påpeget, at man har afskaffet overenskomstansatte i det offentlige for at kunne skaffe beskæftigelse til de langtidsledige, men det er vist ikke den vej, vi skal, for det hjælper ikke på indkomstfordelingen, og derved kommer vi ind på det, CD hele tiden har advaret imod, nemlig en jobbytteordning. Nej, det er blivende job, vi har brug for, og

set fra et samfundsøkonomisk synspunkt må det være i det private erhvervsliv, disse job skal skabes.

Den røde lampe lyser, så jeg må vende tilbage.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg vil starte med at sige til arbejdsministeren – og jeg siger det faktisk med beklagelse – at jeg synes, det er en næsten usædvanlig uengageret redegørelse, arbejdsministeren kommer med her. Det er ikke, fordi jeg er enig i alt, hvad der står i lavindkomstkommissionens mange betænkninger, men jeg synes, man kunne have fået noget mere ud af den. Den indeholder rent faktisk mange oplysninger, og selv om regeringen ikke har været tilhænger af, at kommissionen blev nedsat, og selv om regeringen er uenig i en lang række af konklusionerne, er det jo ikke ensbetydende med, at der ikke er problemer. Jeg synes derfor, det havde været godt og ville have klædt regeringen, hvis regeringen havde påpeget, hvad regeringen anså for at være problemerne, hvilke lavindkomstproblemer regeringen synes der er, og så hvilke løsninger der er på dem. Der er jeg altså meget uenig med hr. Bo Kristensen, som siger, at det er en realistisk og fremadrettet redegørelse. Jeg håber sandelig, at hr. Bo Kristensen var ironisk, da han sagde disse ting.

Regeringens almindelige udspil i spørgsmålet om lavindkomstproblemerne er, hvis man skal sige det relativt kort, at det er almindelig økonomisk politik, som skal fremme beskæftigelsen. Det er selvfølgelig rigtig, at det også vil hjælpe på lavindkomstproblemerne, men det løser jo ikke alle problemer, og navnlig løser det ikke alle problemer, vi står med netop i øjeblikket, og som vi vel ikke formindsker ved den måde, vi griber tingene an på, i hvert fald ikke i en overgangsperiode.

Jeg synes altså, at dette papir mangler forslag og tanker om hele lavindkomstproblemet. Man siger en hel del om det, man ikke vil, men man siger ikke så forfærdelig meget om det, man vil, og man påpeger ikke, hvad det egentlig er, man finder er problemerne. Jeg synes nok, det ville have klædt regeringen, hvis den var gået lidt mere engageret ind i disse problemer, for på den måde, det er fremlagt, får man næsten indtryk af, at det